

Lap: ...*his*iparos Ujság...

Mecselelnt

1949 NOV. 18.

A HID

Száz éve lesz november 20-án, hogy a Lánchidat felavatták. 1849. november 20-án a budai hídfőnél felharsant az osztrák himnusz és Haynau generális, a magyarság hőhéra, a szabadságharcosok gyilkosa, peckesen átvonult rajta.

És 1945. januárjában újabb hóhérok és gyilkosok felrobbantották. A Hid láncait darabokra tépte a rombolás, de a felszabadító Vörös Hadsereg segítségével széllépte láncait a nép is. A szívújéltító romok felett egy szabad nép indult az új, szebb jövő felé.

Azóta az ország, a város a miénk, a dolgozó népé. Miértünk szépül. Mindennap szebben és szebben ragyog és ebben a ragyogásban, ebben a megújító hódásban a mi munkánk is benne van.

Benne van a gyárak lendületes munkájában, a munkaversenyekben, a kalapács nyomán szikrázó sínparban, a kátrány felszálló illatában. A fehér kenyereinkben.

És amikor a novemberi estében fény gyulladt ki a Lánchid íve felett, ez a fény nemcsak azt hirdette, hogy a Lánchid szebben, mint valaha, újra áll, hanem hirdeti és üzeni az egész or-

szágnak a munka dícsőségét, a munka diadalát. Karcsún és büszkén magasodik az új Lánchíd a Duna felett és, ha egy híd beszélni tudna, az új Lánchid bizonyosan elmondaná, milyen örömmel gondol arra, hogy százéves születésnapján és újjáavatásán 1949. november 20-án már nem a nép hőhérai, elnyomói hangját hallja, hanem egy hoklog, felszabadult ország örömjongását.

A Lánchid lámpáinak fénye büszkén világít a novemberi estében. Fénye ragyogásában Lenin szavaira gondolunk: «Sohasem győzhetik le azt a népet, amelynél a munkásság és parasztság többsége felismerte, megérezte és meglátta, hogy saját hatalmát, a dolgozók hatalmát védelmezzi, hogy azért az ügyért áll ki, amely neki és gyermekeinek biztosítja a lehetőséget, hogy a kultúra minden áldását, az emberi munka minden alkotását élvezhesse».